

Da jeg saa spurgte: Hvorfor kunne de Herrer ikke gaa med til det, ville De dog ikke indrømme mig, at naar man overlader en Mand Renten af 100,000 Kr., altsaa 4,000 Kr. om Aaret, stiller man virkelig ikke Manden saaledes, at han kommer til at lide Nød? Nej, sagde de, det kunde de ikke og af den Grund, at Hr. Bahnson havde en Søn, som led af Tuberkulose. Han var Officer, men i højeste Grad syg og svag og maatte opholde sig paa Sanatorium, og det kostede saa mange Penge. Derfor kunde de ikke paa nogen Maade indse, at Bahnson kunde være tjent med at svare 4,000 Kr., hvad der havde været Renten af de 70,000 Kr., nemlig 2,800 Kr., og saa yderligere Afdrag paa den Gæld, han stod i: 1,200 Kr. Men der var altsaa ikke et eneste Medlem af Komiteen, der vilde være med til mit Forslag. Jeg spurgte dem saa, hvad de da vilde være med til. Jo, de vilde være med til, at Bahnson skulde svare 1,000 Kr. om Aaret.

Nu ved altsaa de Herrer, hvorfor vi ikke fik mere end disse 1,000 Kr. Men Enden er ikke endnu. Det Aar gik og saa holdt vi Møde i Centralkomiteen i April Maaned i Fjor. Da havde jeg erfaret af Bladene, at denne svage Søn, som Bahnson havde, var afgaaet ved Døden, og da vi altsaa etter kom sammen til Komitemøde, rejste jeg straks Spørgsmaalet om Bahnsons Skyld til Centralkomiteen, og jeg anførte som Grund til atter at rejse Spørgsmaalet, at nu var denne Søn død, og nu var der altsaa ingen Grund længere til, at vi ikke kunde faa noget mere, naar Manden havde 8,000 Kr. om Aaret. Det er jo desuden en offentlig Hemmelighed, at Bahnson har mere end 8,000 Kr. Hvad synes da det ærede Medlem for Odense (M. Madsen), som for saadan løs paa os i Gaar og altid taler i saa høje Toner om Invaliderne og om dem, der have været med og lidt i Krigen — vi have jo ingen varmere Talsmand her i Tinget for den Sag end det ærede Medlem — om, at en Kollega og Kammerat i Politikken, Generalløjtnant Bahnson, som sidder med 8,000 Kr. om Aaret, skal have Lov til at beholde de 4,000 Kr. i Indtægt, men skal betale de andre 4,000 Kr. til Invaliderne som Afdrag paa sin Gæld?

Er det ærede Medlem saa ikke enig med mig i, at det er en rimelig og billig Fordring? (Afbrydelse af *Martin Madsen*). Naa, det ærede Medlem er enig med mig! Jeg ventede ogsaa det Svar: Hvad er det da andet end Kammeraderi fra disse Folk, som sidde i Centralkomiteen, naar de ikke paa nogen Maade kunne lade sig vriste til at gaa videre end til disse elendige 1,000 Kr. Jeg rejste altsaa Spørgsmaalet i Fjor, men naturligvis, naar man sidder i en Forsamling, hvor man egentlig sidder som en Ugle mellem en Flok Krager, er man nødt til at være noget hensynsfuld og billig i sine Fordringer, naar man vil opnaa noget, og saa sagde jeg: Synes de Herrer nu ikke, vi kunde lægge 500 Kr. til, da denne Søn, de paaberaabe sig, nu er død, altsaa i det hele forlange 1,500 Kr. En af de forhenværende Ministre stod op og overfaldt mig paa det stærkeste, og da jeg forlangte Afstemning over Sagen, var der ikke et eneste Medlem i Komiteen, der vilde stemme for de 1,500 Kr. Nu vil jeg nok spørge de Herrer, som stiklede til mig, baade den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), hvad andet jeg kunde gøre end det, jeg har gjort, naar jeg sidder ene med min Mening, og ikke et eneste Medlem vil stemme sammen med mig.

Jeg beder den ærede Formand tilgive mig, at jeg har været nødt til for at klare Spørgsmaalet at komme ind paa Hr. Bahnsons finansielle Status. Men det vil jeg sige, at da jeg gik fra dette Komitemøde, tænkte jeg virkelig: Skal du ikke melde dig ud af dette pæne Selskab, og jeg sagde til de Herrer, og det vil jeg gentage her, at den Moral, der findes i denne Forsamling, kende vi Bønder ikke ude paa Landet, at naar en Mand har 8,000 Kr. om Aaret at leve af og skylder Centralkomiteen og derved de stakkels Invalider over 100,000 Kr., kan man ikke være med til at tage 1500 Kr. om Aaret af ham for at bøde lidt paa hans Gæld. Det er en Moral, vi Gud ske Lov og Tak ikke ere civiliserede nok ude paa Landet til at kunne forstaa. Det sagde jeg til de Herrer, men det fik Centralkomiteens Kasse ingen Ting af. Jeg tænkte altsaa ved mig selv: Mon du ikke hellere skulde bede dig fritagen for at være Medlem af dette Selskab. Paa den anden